

СИМОН
СЕЙНТ
ДЖЕЙМС

МОМИЧЕТАТА
от
ПАНСИОНА

СИМОН
СЕЙНТ
ДЖЕЙМС

МОМИ ЧЕТАТА
от
ПАНСИОНА

Превод от английски
Майре Буюклиева

beni
TORIAL

София, 2024

Всички права на български език са запазени.

Възпроизвеждането на цялата книга или на части от нея под каквато и да било форма е забранено без писменото съгласие на издателство Benitorial.

Благодарим Ви, че купувате легално издание на книгата и не нарушавате Закона за авторско право и сродните му права.

Simone St. James

THE BROKEN GIRLS

Copyright © 2018 by Simone Seguin

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Момичетата от пансиона

© Майре Буюклиева, превод от английски, 2024

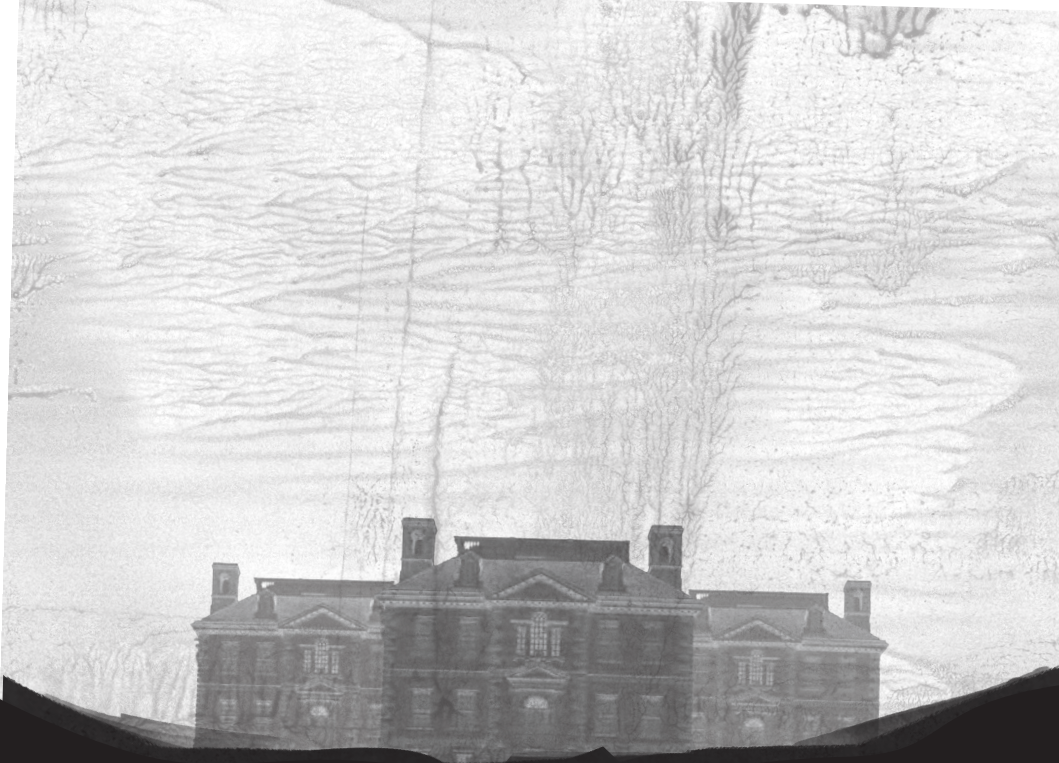
© Стоян Аманасов, *Kontur Creative*, дизайн на корицата, 2024

© Benitorial, издател, 2024

ISBN 978-619-7639-56-8

*Тази книга е за майка ми,
най-голямата героиня в живота ми.
Обичам те, мамо.*

МОМИЧЕТАТА
от
ПАНСИОНА

Пролог

*Барънс, Върмонт
Ноември 1950 г.*

Докато момичето се изкачваше по склона на „Олд Барънс Роуд“, слънцето се скри под хоризонта. Нощта падаше, а ѝ оставаха още около пет километра пеша.

Въздухът тук посиняваше на свечеряване, ставаше лилавеникав и студен. Светлината размиваше дребните подробности на пейзажа, сякаш ги гледаш през димна завеса. Момичето примижа и хвърли поглед през рамо към пътя, откъдето беше тръгнала нагоре. Вятърът рошеше косата ѝ и пропълзяваше през тънката материя на якичката ѝ. Колкото и да се взираше, не видя никого зад себе си.

И все пак по-бързо, помисли си тя.

Забърза се по склона. Здравите ѝ ученически обувки пердашеха по камъчетата на разбитата улица, а дългите ѝ крака се огъваха като на новородено жребче, което се опитва да запази равновесие. Сивата вълнена пола, с която бе облечена, ѝ беше омаляла – вече стигаше до над коленете ѝ, – но нямаше какво да се направи. Полата от униформата ѝ беше прибрана в куфара, който се удряше в краката ѝ. Съвсем скоро щеше отново да я сложи.

Ако имам късмет.

Стига, глупачке. Глупачка.

По-бързо.

Дланите ѝ се потяха върху гръжката на куфара. Едва не го беше изпуснала в усилията си да го свали от автобуса, а потта изби на иглички по гърба и под мишниците ѝ, когато погледна нагоре към прозорците на превозното средство.

„Всичко наред ли е?“ – попита я шофьорът, след като нещо в паникьосаното изражение на девойката успя да пробие безразличието му.

„Да, да...“ – усмихна му се мъртвешки, махна с ръка и се обърна, а куфарът се заудря в коленете ѝ, сякаш припикаше по оживена градска улица, а не се влачеше едва-едва по разбития път, известен просто като Северната отсечка. Сенките се бяха издължили, а тя погледна назад, за да види как вратата се затваря и автобусът потегля.

Никоѝ друг не слезе тук. Търненето на подметките ѝ и галечното грачене на гарван бяха единствените звуци. Беше сама.

Никоѝ не я следваше.

Още не.

Стигна до подножието на склона на „Олд Барънс Роуд“, задъхана от бързане. Наложил си да гледа само напред. Погледнеше ли назад, щеше да призове онова. Ако гледаше само напред, то нямаше да припарва до нея.

Студеният вятър задуха отново и вледени потта ѝ. Тя се приведе напред и се забърза. Ако пресечеше напъряко през гърветата, щеше да мине по диагонал и да се озове на спортното игрище, където поне имаше шанс да срещне някого по път за общежитието. Този маршрут беше по-кратък от другия, който заобикаляше гората и водеше до централния вход на „Айгълуайлд Хол“. Но пък избере ли краткия маршрут, трябваше да излезе от пътя и да мине през гърветата в тъмни-

ната. Имаше вероятност да се изгуби. Не можеше да реши.

Сърцето ѝ прескочи за миг в гърдите, после прогължи га тупти. Напрежението винаги ѝ причиняваше това, както и страхът. Токсичната комбинация от двете я замая за кратко, отне ѝ способността да мисли. Тялото ѝ още не беше съвсем с нормални размери. Въпреки че беше на петнайсет, гърдите ѝ бяха още малки, а първият ѝ цикъл дойде едва миналата година. Лекарят я беше предупредил, че ще закъснее – било съвсем нормално, биологична последица от недохранването. „Млада си и ще се възстановиш – беше казал той, – но е аг за тялото.“ Фразата отекваше в ушите ѝ известно време, промъквайки се през плетеницата на мислите ѝ. „Аг за тялото.“ Дори съдържаше известна доза черен хумор. Когато галечните ѝ роднини я видяха след това и попитаха какво е казал лекарят, тя отговори автоматично: „Каза, че е аг за тялото“. При вида на смаяните им погледи се опита да добави нещо утешително: „Поне си имам всички зъби“. Роднините ѝ отклониха очи – тези американци, които не разбираха какво постижение е да запазиш всичките си зъби. След това тя млъкна.

Вече се намираще по-близо до портите на „Айгъл-айлд Хол“. Паметта ѝ беше непокорна. Забравяше имената на половината съученички, с които живееше, но пък можеше да си спомни илюстрацията от корицата на старото издание на „Годишник на момичетата Блеку“, което беше намерила на рафт в общежитието. На корицата бе изобразено момиче в рокля с ниска талия от 20-те, което разхожда игриво куче на хълма и прикрива очите си с длан, докато вятърът развява косите му. Беше се взирала в тази илюстрация толкова пъти, че дори я беше сънувала. Дори в този момент можеше да си спомни всеки щрих от нея. Част от очарованието на картинката идваше от невинността,

от млечната чистота на момичето, което можеше да разхожда кучето си, без да мисли за доктори и зъби, за рани и струпеи, както и за всички онези неща, които тя беше натикала надгълбоко в мозъка си – неща, които изскачаха на повърхността, преди отново да потънат в мрак.

Не чу никакъв звук зад гърба си, но разбра – просто така. Дори при шуменето на вятъра в ушите и звука от собствените ѝ стъпки тя успя да долови някакво жужене – шепот, към който явно имаше чувствителност, защото, щом този път обърна глава и вратът ѝ изпука недоволно, тя видя фигурата. Изкачваше се по склона, по който самата тя беше минала преди малко, и вече се спускаше по пътя към нея.

Не. Аз бях единствената, която слезе от автобуса. Нямахме друг.

Но беше наясно, нали? Знаеше. Затова вече почти пренескаше, а кокалчетата на ръцете ѝ и брадичката ѝ изтръпваха от студ. Побягна с все сила. Хватката ѝ върху гръбжката на куфара започна да отслабва, докато той се блъскаше в крака ѝ. Замига напрегнато сред спускащия се мрак, опитвайки се да различи форми и познати места. Колко далеч беше? Дали щеше да успее?

Отново погледна назад. През тъмната пелена различи гълга черна пола, тънка талия и тесни рамене, както и прозирното движение на черен воал пред лицето на фигурата, потрепващ на вятъра. Невидими стъпала се движеха под подгъва на полата. Подробностите вече се виждаха по-ясно, защото фигурата беше по-близо – движеше се спокойно, но, неизвестно как, я застигаше. При всяко поглеждане назад тя се озоваваше все по-близо. Лицето зад воала не се виждаше, но девойката знаеше, че е наблюдавана. Долавяше скрития поглед, вторачен в нея.

Обзета от паника, рязко смени посоката, излезе от пътя и се втурна между дърветата. Там нямаше пъ-

тека и тя бавно си запроправя път през гъстите храсталаци, докато мъртвите стъбла на плевелите я попарваха през дългите чорапи. Пътят за нея изчезна от поглед за секунди. Девойката започна да налучква посоката с надеждата, че се движи по права линия към игрището. Теренът я забавяше, а потта се стичаше на струйки между плешките ѝ и попиваше в евтината памучна блуза, която залепваше за кожата ѝ. Куфарът беше неудобен и тежък, така че скоро го захвърли, за да се движи по-бързо през гората. Не се чуваше никакъв звук освен хрипливото свистене на собственото ѝ дишане.

Глезенът ѝ се усука, прониза я остра болка, която се разнесе по целия ѝ крак, но тя прогължи да бяга. Косата ѝ се освободи от фибите, клоните грацеха дланите ѝ, докато ги избутваше от лицето си, но въпреки всичко тя не спираше. Прег погледа ѝ се появи старата ограда на „Айгълауайлд“, прогнила и изпочупена, лесно преодолима. Заг нея не се чуваше и звук. А после се чу.

„Мери Хенд, Мери Хенд, мъртва под покрив от пръст студен...“

По-бързо, по-бързо. Не позволявай да те хване.

„Гърси дружбата ти всеки ден...“

Прег нея гърветата започнаха да оредяват, а перлената светлина на полумесеца осветяваше терена на игрището.

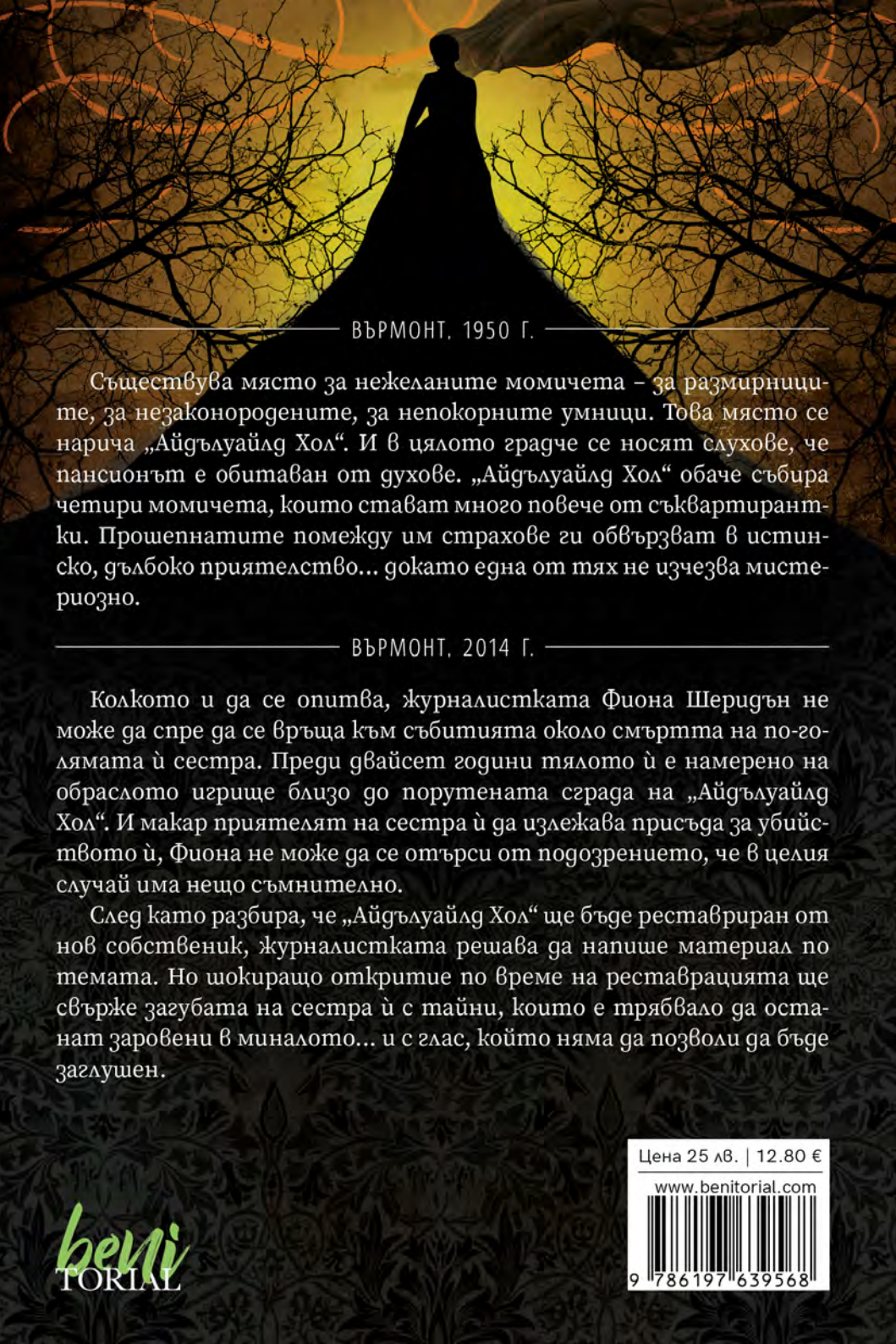
„Не давай пак да влезе вътре, заповенен!“

Дробовете на момичето горяха, от гърлото ѝ изригна ридание. Не беше готова. *Не беше.* Въпреки всичко, което се беше случило... а може би и заради него. Кръвта ѝ все още кипеше в ритъм; сломеното ѝ тяло все още спасяваше живота си с бяг. И в миг на чиста скръбна яснота тя разбра, че всичко е било напразно.

Винаги бе знаела, че чудовищата са истински.

И бяха тук.

Момичето погледна в мрака и закрещя.

ВЪРМОНТ, 1950 Г.

Съществува място за нежеланите момичета – за размирниците, за незаконородените, за непокорните умници. Това място се нарича „Айгълуайлд Хол“. И в цялото градче се носят слухове, че пансионът е обитаван от духове. „Айгълуайлд Хол“ обаче събира четири момичета, които стават много повече от съквартирантки. Прошепнатите помежду им страхове ги обвързват в истинско, дълбоко приятелство... докато една от тях не изчезва мистериозно.

ВЪРМОНТ, 2014 Г.

Колкото и да се опитва, журналистката Фиона Шеридън не може да спре да се връща към събитията около смъртта на по-голямата ѝ сестра. Преди двайсет години тялото ѝ е намерено на обраслото изрище близо до порутената сграда на „Айгълуайлд Хол“. И макар приятелят на сестра ѝ да излежава присъда за убийството ѝ, Фиона не може да се отърси от подозрението, че в целия случай има нещо съмнително.

След като разбира, че „Айгълуайлд Хол“ ще бъде реставриран от нов собственик, журналистката решава да напише материал по темата. Но шокиращо откритие по време на реставрацията ще свърже загубата на сестра ѝ с тайни, които е трябвало да останат заровени в миналото... и с глас, който няма да позволи да бъде заглушен.

Цена 25 лв. | 12.80 €

www.benitorial.com

9 786197 639568

beni
TORIAL